

[Poul Møller.]

have ligestilling mellem landbrugsvarer og industrivarer. Det er da helt klart, at det er noget, som alle her i folketinget må slutte op om. Men den styrkelse, jeg er bange for, er, hvis man f. eks. vil udvikle EFTA — som visse svenske tanker er gået ud på — til sin egen toldunion, for så har man gjort skridtet til europæisk samling vanskeligere, eller hvis man vil udbygge EFTAs institutioner, så området mere og mere kommer til at hvile i sig selv. For så er det, man skaber en afstand fra fællesmarkedet, som måske ikke behøver at blive krigslignende eller kamplignende, men som i alt fald vil gøre det mere og mere vanskeligt for erhvervslivets folk at omstille sig til et større marked, fordi de nu har investeret i det mindre og må vige tilbage for at åbne for konkurrencen fra det større marked. Det er sådanne styrkelsesforetagender — som jeg ikke mindst under Nordisk Råds debatter har set en vis tendens til fra andre nordiske lande — jeg vil advare imod ved denne lejlighed.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger til den højtærede udenrigsminister, men derimod nogle til den højtærede finansminister.

Finansministeren kom jo frem med en række tal med hensyn til, hvordan statsfinanserne nu stillede sig, og han regnede her med merværdiafgiften som vedtaget. Ministeren var så inde på spørgsmålet om, hvad vi skulle gøre til næste år, hvordan det så lå, og sagde, at det ville være vanskeligt at holde en sådan rammeøkonomi som den, jeg havde talt om, og det ved jeg jo nok. Men så siger ministeren: hvad vil oppositionen gøre? Nu kan vi jo ikke give de direktiver til embedsmænd, som de skal have, når en rammeøkonomi skal understøttes. Vi kan kun rejse tanker og synspunkter og så håbe på, at regeringen formår at administrere dem. Vi kan have håb i den ene hånd og tro i den anden hånd og så se, hvad for én der er mest i. Finansministeren ved, hvad der er mest af i vore hænder, det er ikke troen; men vi har måske et beskedent håb om, at regeringen denne gang vil forsøge at undgå en gentagelse, for det er det afgørende, at hvis udgiftspolitikken for finansåret 1966-67 ikke nu i sommer lægges således til rette, at vi undgår udgiftsstigninger, som de budgetterede ind-

tægtstigninger ikke kan holde mål med, så har vi hele historien om igen til næste år, og jeg tror, den højtærede finansminister efterhånden må give os ret i, at nu er han ved at have udtømt alle skattepolitiske muligheder; der er faktisk ikke noget tilbage, som den højtærede finansminister kan finde på. Hvis den højtærede finansminister oven i købet får sin merværdiafgift og det så ikke forslår til næste år, fordi udgifterne igen er løbet fra indtægterne, så gad jeg nok se, hvad ministeren vil finde på. Måske han så kan finde på at forhøje de direkte skatter, for at vi kan få råd til at indføre merværdiafgiften, det ved jeg ikke; men det er i hvert fald ikke den vej, vi ønsker at man skal gå. Derfor advarede jeg så tidligt som muligt, for at vi ikke skal få en gentagelse af det, vi har oplevet i denne vinter.

Den højtærede finansminister var inde på fordelingspolitiske problemer. Nu er fordelingspolitik jo et ord, som man må tage med et stænk salt af og til, for når jeg ser på, hvad der er sket her i den sidste vinter, kan jeg ikke se ret mange, der har fået fordel af den fordelingspolitik, regeringen har ført. Staten har fået fordel af fordelingspolitikken, men staten er vel også den eneste, der har fået denne fordel. Staten har jo måttet tage meget ind; så kan finansministeren sige, at staten har også måttet give meget ud, og det har den vel også; men den har stadig taget lidt mere ind, end den har givet ud.

Dertil siger finansministeren: I fører jo også fordelingspolitik; når I vil have proportionalsskattegrænsen forhøjet, så er det fordelingspolitik — og så siger han: det siger de konservative ganske vist ikke og heller ikke venstre, for det har de ikke mod til at sige over for os. Det har vi mod til at sige; men jeg synes i øvrigt, det er lidt af et stift stykke at sige, at det er fordelingspolitik, når man arbejder for, at folk skal beholde en større del af deres indtægt selv. Det umiddelbare er dog, at mennesker skal have lov til at beholde en væsentlig del af deres indtægt. Når vi taler om, at man skal lette skattetrykket, således at folk har lov til selv at disponere over en større del af indkomsten, siger den højtærede finansminister, at også det er fordelingspolitik. Det er det dog ikke; det er en skattepolitik, og det er en skattepolitik, der har til formål — det vil jeg gerne sige her, for det er, som